

mětlivosti Dr. B., prý soud zvláště nehodnotil. Stěžovatel poukazuje i na tuto okolnost, ježto ani tu nebyl normální průběh.

Než stížnost není oprávněna. Zjištěné okolnosti odůvodňují jen úsudek, že A., jež měla obstarati za žalovaného zřízení právního zástupce, neobstarala tuto záležitost s náležitou bedlivostí, kteráž neopatrnost jde na vrub žalovaného. Žaloba byla doručena dne 2. 10. 1935 a bylo proto dosti času, aby si žalovaný ustanovil právního zástupce, nechtěl-li sám jíti k roku. Postup úřednice A. nebyl pravidelný, neboť se měla aspoň druhý den přesvědčiti, zda Dr. B. obdržel listiny, jež vložila do schránky.

Podmínky pro navrácení v předešlý stav podle § 146 čřs. tu nejsou. Okolnost, že úředník firmy, která pak byla v místnostech, kde dříve byl Dr. B., neodvedl žalobu s obsílkou Dru B., se nemůže rovněž považovati s hlediska stěžovatelova za nepředvídanou neb neodvratnou událost podle § 146 čřs. Úředník ten nebyl povinen obstarati dodání těch listin Dr. B.

Právě kdyby u žalovaného, po případě u jeho zástupkyně, bylo postupováno s náležitou pozorností, mohla se věc vysvětliti a Dr. B. mohl včas dostati obsítku se žalobou. Kde jde o neopatrnost, nemůže se uznati nepředvídatelnost, ani neodvratnost skutečnosti, že nastalo zmeškání.

(Rozh. ze dne 13. února 1936, R II 76/35.)

2. Opatrovník k hájení manželského původu nemůže býti vůbec odsouzen k náhradě útrat sporu, protože vystupuje jako strana na základě úředního příkazu.

Naříkaný rozsudek změněn ve výroku o útratách tak, že tento výrok vypuštěn.

Usnesením krajského soudu v A. byl ustanoven opatrovníkem k obhájení manželského původu nynější stěžovatel. Rozsudkem ze dne 25. května 1926 bylo žalobě vyhověno.

Dne 12. března 1935 podal opatrovník žalobu o obnovu tohoto sporu a žaloba byla zamítnuta a opatrovník odsouzen zaplatiti žalovanému útraty sporu.

Právem vytýká stížnost tomuto rozsudku nesprávné právní posouzení v otázce procesních útrat.

Žaloba o obnovu je mimořádným opravným prostředkem, nikoli však samostatným procesním stadiem. Z toho plyne, jak vysvětlil nejvyšší soud v rozhodnutí č. 8199 sb. n. s. civ., že k žalobě o obnovu sporu o cduznání manželského původu dítěte je oprávněn jen opatrovník k obhájení manželského původu v základním sporu.

Nelze namítati, že vynesení rozsudku ve sporu původním byl skončen jeho opatrovnícký úkol, ježto žaloba o obnovu jest prostředkem mimořádné právní pomoci.

Opatrovník nemůže býti vůbec odsouzen k náhradě útrat sporu, protože vystupuje a jedná jako strana na základě úředního příkazu a působnost jeho se vztahuje jen na předměty, jejichž ochrana mu byla svěřena. Proto i výsledky jeho činnosti, zejména tedy i po-

vinnost k náhradě útrat soudních, postihuje jenom tyto předměty samy.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1936, R VI 10 36.)

3. § 76 j. n. nezná rozdíl mezi tuzemci a cizozemci.

Pro rozhodnutí otázky příslušnosti jsou směrodatné skutkové okolnosti tvrzené žalobkyní a zjištěné ve sporu, nikoliv zákonné ustanovení, jehož se strana dovolává k odůvodnění příslušnosti, v tomto případě sudiště podle majetku (§ 99 j. n.).

Není pochyby o tom a v první stolici bylo dostatečně zjištěno, že žalobkyně nabyla po svém provdání za žalovaného občana Spojených států severoamerických státního občanství tohoto státu, že manželé žili po nějakou dobu ve společné domácnosti v ČSR., až do doby, kdy žalovaný opustil žalobkyni a vrátil se do Ameriky.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně, jejíž manželství nebylo dosud ani rozvedeno ani rozloučeno, žaluje jako cizinka žalovaného, rovněž cizince, na placení výživného, ani soudem určeného, ani dohodnutého, a uplatňuje tedy proti němu své nároky z poměru manželského, povahy nikoliv ryze majetkové, jest věcně příslušný podle § 50, č. 3 j. n. sborový soud první stolice, místně pak zvláštní soud podle § 76 j. n., jehož ustanovení nečiní rozdíl mezi našimi a cizinci, t. j. soud, v jehož obvodu měli manželé své poslední společné bydliště.

Nic nevádí, že cizinka žaluje cizince u našeho soudu na poskytování výživného, neboť jde o nároky soukromého práva, o nichž rozhodují řádné soudy.

Žalovaný se nemůže dovolávat ani tvrzené reciprocity, ani nepřipustnosti podobných žalob ve státě, jehož jest příslušníkem.

Rozhodnutí našich soudů může mít ovšem účinnost jen pro území Československé republiky a lze je uskutečnit jen v mezích našeho práva.

(Rozh. ze dne 23. března 1936, R III 65 36.)

Dr. Stanislav Vaněček.

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.

(Srovn. Právník 1935, str. 316; Právník 1936, str. 31.)

9. V extradičním styku s Německem je zaručena vzájemnost vydávati mladistvé provinilce. Při posouzení extradiční povinnosti je nutno použiti vykládacího pravidla § 3, odst. 2. zák. ml. č. 48-1931 Sb. z. a n. Bez návrhu cizí vlády nemůže nikdy dojít k vydání. (Případ »Schröder«, č. 37.882 32-18 min. sprav.).

Soud mládeže ze země České předložil ministerstvu spravedlnosti své usnesení, obsahující podle § 59 tr. ř. návrh, aby byl do Německa vydán říšsko-německý státní příslušník mladistvý X. ke stíhání pro provinění krádeže spáchané v Německu. Min. spravedl. zjistivši, že vláda německá nepožádala dosud o vydání a že jí toto